

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΖΕ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Χαρά Θεού έξω. Ο ήλιος λάμπει. Ο Ζάν λέει της γυναίκας του :

— Μιμή μου, δεν πρέπει με τέτοιο καιρό να μείνεις κλεισμένη μέσα στο σπίτι. Πριν πάω το απόγευμα στο γραφείο, θα περάσω από το βουλεβάρτο. Όσοι μ'έχουν να κάνουν μιά επίσκεψη στης κυρίας Ριβιέρ. Θα σε συνοδεύσω ως την πόρτα της !

— Αλλάθεια; Τι χαρά ! φωνάζει ένθουσιασμένη η Μιμή. Και σε δύο λεπτά της ώρας ήταν κι' όλες έτοιμη.

Η Μιμή όταν βγαίνει έξω μαζί με τον άντρούλη της το Ζάν, αισθάνεται πάντα κάποια υπερέφραση και χαρά. Όταν βγαίνει μόνη της τα χάνει, τη ζαλλίζει η μεγάλη κίνηση των δρόμων.

Έπειτα είναι και μερικοί διαβάτες που ή ματιά τους τη στενοχωρεί κι' άλλοι που της μιλούν προκλητικά. Προχθές ακόμα ένας γέρος κύριος, έψιθάρωσε στ' αυτιά της Μιμής κάτι λόγια που δεν τ' άκουσε καλά. Την έτρονάζαν, ήως τόσο, ώστε τώβαλε στα πόδια κι' έτρεχε σαν τρελή.

Όταν είναι όμως μαζί με το Ζάν, δεν έχει φόβο να πάθη τίποτα τέτοιο. Άκουμπισμένη τρυφερά στο μπαστούνι του, είναι ήσυχη και υπερέφρανη. Παίρνει ένα τέτοιο ύψος έγωιστικής κούτσιας, που φτάνει σάν να φωνάζει σε όλο τον κόσμο :

— Ξέρετε; Ο κύριος αυτός κι' εγώ είμαστε ένα πρόμμα.

Πολλές φορές κριμέται δυνατότερα στο μπαστούνι του για να βεβαιωθεί πως δεν είναι πλέον όνειρο η εύτυχία της, όνειρο που σε λίγο θα νά σβύση. Σοβαρώς, λοιπόν, είναι κυρία; "Η μήπως θα ξυληθήση σήμερα - αύριο και θά ξαναγίνει όπως πριν ένα κοριστάκι άσημαντο, που θα την φωνάζει αίσθητά ή μαμά του : «Μιμή, μόν ξεχνάς να μελετήσης γεωγραφία!»

Την προσαιμένη νύχια ακόμα η Μιμή ειδη ένα παράνομο όνειρο. Ειδη πως ειδη άνοια τη σκία της πίσω στην πλάτη κι' έτοιμαζότανε να δωση έξιτάσεις. Δεν ήξερε, μάλιστα, ένα μάθημα και την έβαλαν όρθη σε μιά γωνιά, βουτηγμένη στο κλάμμα.

Τάχαος τόσο πολύ μ' αυτό το όνειρο, ώστε μόλις την άλλη μέρα το μεσημέρι βρήκε το θάρρος να το πη του Ζάν. Ο άντρούλης της όμως, έγέλασε με την καρδιά του και την έχάιδωσε σάν νάταν αληθινά μικρό κοριστάκι...

***

Τι γρήγορα όμως που έφτ σεν στο σπίτι των Ριβιέρ! Λυπάται πάντα άμα χωρίζεται από τον Ζάν. Όταν μέλιτα γίνεται ο χωρισμός στο δρομο ή λύπη της είναι παιδ μεγάλη, γιατί δεν μπορεί να πάρη έμπρός σ' όλο τον κόσμο το συνηθισμένο τονικό της γλυκό φιλί! Όταν χωρίζονται του άχτιαν στο σπίτι άγχαλισμένοι, αφίγγονται δυνατά, τόσο που να κόβεται η άναπνοή της, κι' αυτό δίνει λίγο θάρρος στη Μιμή. Ένώ στον κόσμο έξω άναχίζονται να δωσαν άπλούστια τα χέρια τους σάν ξένοι, κι' αυτό την παγώνει την καυμένη τη μικρούλα.

Ο Ζάν ως τόσο εξακολουθεί βιαστικός το δρόμο του χωρίς να γυρίση πίσω το κεφάλι. Η Μιμή τότε τον παρακολουθεί με τη ματιά της λίγη ώρα και χωρίς να θέλη άναστασθήσει. Φαίνεται, όμως, πως θάταν δυνατός ο στεναγμός της, γιατί μιά μαγαζιτική φωνή άκούγεται δίπλα της

— Μή χολοστά; κυρά μου, και θά τον ξαναφέρω γρήγορα.

Η Μιμή πετάγεται, όχνην μιάν άγρια κριτιά στο μαγαζιτάκι και χάνεται μέσα στην πόρτα. Στάει ποτα σια γέλοια μόλις έμεινε μόνη της, εδωχρισμένη κατ' έμβαθος γιατί την εύτυχία της την ά κορμής.

Σκάνει δυο φορές στην έξώπορτα του διαμερίσματος της Άδριανής Ριβιέρ. Της άνοίγει η κμαριέρα.

— Έδώ είναι ή κυρία; Στην κάμση της βόσκεται ;

— Όχι ή κυρία είναι στ' σαλόνι.

Η κμαριέρα της άνοίγει την πόρτα και ή Μιμή όρμα σάν θούλα.

— Νάτρες, άγλιη μου, τί μεθύτσε στο δρόμο τώρα κάτω...

Έξωφρικό, όπως σαρακάι συστισμένη "Η Άδριανή Ριβιέρ κμαίνετα. Κοιτά της καθόσταν στον καναπέ μιά νέα γυναίκα με μεγάλα πέπλα πένθιμα που σηκώνεται κι' αυτή.

— Μις μάρα μου Μιμή, να σου περουνίσσω τη φίλη μου Μάρθα Ρενωντέλ. Σούχω μιλήσει πολλές φορές για την κυρία Μάρθα και...

Η Μιμή ύποκλίνεται ψιθυρίζοντας λόγια εύγενικά. "Η Μάρθα Ρενωντέλ την χαρνετα με όμοια κίνηση του κεφαλιού της, μ' όλην όμως την έπιμονή της κυρίας Ριβιέρ δεν ξανακάθεται.

— Είναι ώρα να φύγω, ψιθυρίζει.Με περιμένουν στο νοσοκομείο. Δεν μπορώ να λείψω, ξέρετε...

Η Άδριανή την συνοδεύει. Όταν έγγυρισε στο σαλόνι, ή δυο φίλες μιλήσαν για τη δυστυχισμένη κυρία Ρενωντέλ.

***

Πριν από όχτώ μήνες μόνο είχε χάσει τον άντρα της που δεν έπρόλαβε να τον χωρή ούτ' ένα χρόνο. Πριν από όχτώ μήνες της τον έφρασαν, τον όμοιο ύπολογαγό Ρενωντέλ καταταστικόμενο από μιά πτώση από το άλογό του. "Η Μάρθα Ρενωντέλ είναι τώρα εικουστριών έτών όπως και ή Άδριανή, ενώ ή Μιμή είναι δυο χρόνια μικρότερη.

Η δυο φιλενάδες, χωμένες στον καναπέ, χειροπιασμένες, μένουν λίγη ώρα σιωπής. Από το πέρασμα της κυρίας με τα μακριά μαύρα πέπλα έμεινε μιά σιαδ, μεταγλοίας στο όμορφο έκεινο σαλονάκι.

Φτωχούλα Μάρθα Ρενωντέλ! Με χαμηλή άπ' τη συγκίνητη φωνή ή Άδριανή δηνείται την ιστορία της... Πριν παντρευτή ήταν ένα πεταχτό κοριτί άρετα έθεταρμένο.

Πολλοί άντρες σκανδαλιζόντουσαν μαζί της. Όταν πήρε τον όμορφο ύπολογαγό, πέρασαν μιά ζωή χαρούμενη, τρελή... Κυνήγια, χορή μεταρμισμένων, όπερέτες σε σαλόνια, όπου έπαίξε κι' αυτή πάντοτε ρόλο συμπτέτας...

Ο θάνατος του άντρού της έπρεσε έπάνω της σάν καρανός. Σχεδόν δεν έβλαψε... Όστόσο κατεβλήθη τόσο πολύ, ώστε οι γυναικό της άνηχίχσαν. Εύτυχώς πριν από δυο μήνες καταπίσθησε με φιλανθρωπικό έργο στα νοσοκομεία και φάνηκε πως βρήκε πάλι κάποιο ένδιαφέρον στη ζωή.

Σκεπτική ή Μιμή ρώτησε τη φίλη της :

— Άς να γίνη καλά, ή καυμένη ;

"Η Άδριανή κουνάει το κεφάλι της. Δεν είναι καθ' αυτό άρρωστη ή Μάρθα Ρενωντέλ. Πιθανότατα δεν θα πεθάνη. Μόνο που δε θα ξαναγίνη πιά ή καλή ή Μάρθα... Μαζί με τον άγαπημένο της άντρούλη έθεσαν και κάτι από αυτήν που δεν θά ξαναγεννηθή ποτέ.

***

Όταν έφυγε ή Μιμή άπ' το σπίτι της φίλης της θεμήθης τα ψώνια που ήθελε να κάνει. Δεν βρήκε όμως το θάρρος να τρέξη στο μαγαζιά. Κατά συμπτώσει έπεινη την ώρα σκεπστήσης ο ήλιος από σύννεφα. Της ήρθε κάποιο ρίγος και γυρίσε γρήγορα στο σπίτι της.

Κι' εκεί, όμως δεν είχε όρεξη να κάνει τίποτα. Το πένθιμο φάντασμα βόσκεται μπροστά της πάντα. Σαπλωμένη στον καναπέ τώρα βυθίζεται σε μεταγλοϊκούς συλλογισμούς, γεμίζει πόνο ή ψυή της. Δέ συμπνεει, όμως, τη Μάρθα Ρενωντέλ αλλά μιά Μιμή όμοια με τη Μάρθα ντυμένη όπως έζεινη με μακριά μαύρα πέπλα...

"Α, αν έχανε το Ζάν, που πέρσε άκόμη δεν τον ήξερε, δε θα βασιτούσε χωρίς άλλο στη ζωή! Μ' όλες τις τρυφερότητες, μ' όλες τις φίλες που θά της έδειχνεν ο κόσμος δεν θα κατορθωνε να ζήση!...

Τραυμαγμένη κάπως τώρα, όμως και λίγο υπερέφρανη, νιώθει για πρώτη σήμερα φορά πόσο βαθεία την άλλαξε το σί θημα σ'ό που τρέφει για τον άνδρα της, αίσθημα που την ένορμισε σιασγά... Δεν είναι πιά ή καλή κουκλίτσα, αλλά μιά καινούργια ύπαρξη προσολλημένη στη ζωή ενός άλλου προσώπου που το άγαλά με την καρδιά της.

***

Το βράδυ που γυρίσε ο Ζάν ρίχ ηκε στήν άγκαλιά του με άπυνηθήσθη νευρική όρημ.

— Μ' αγαπάς, Ζάν; Πές μου πως μ' αγαπάς !

Γεμάτος έκπληξη αυτός την έροτά :

— Με τί έπαθες, χρυσή μου ;

— Έγεις το κεφάλι της στον όμο του, του περιέγραψε με μισόλογα την πένθιμη συνάντηση στη; φίλης της Άδριανής και όταν έτελειωσε, του έπε παρακαλεστικά :

— Άπόψε μη φύγη, να ζήσ, από κοντά μου !

Την πέρνε τρυφερά στην άγκαλιά του. Μένουν κι' οι δυο σιωπηλοί σφιχτά άγχαλισμένοι. Η πένθιμη όπτασία της Μάρθας τους κάνει ν' αγαπώνται τρυφερότερα. Δεν αισθάνονται, όμως πως κάνουν καμιά έρωσουλία. Όλοι έκνετη που άγάπησαν έφραση την άφάνταστη γλύκα που δίνει στα φίλια ή ζορπά εικόνα του θανάτου...

A. Λιχτενμπερζέ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφέρου ύλης και δόκλητροι βιβλιοθήκαι. Έπίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλολογ, γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Ειδοποιήσατε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκα 7.

Μένουν κι' οι δυο σιωπηλοί, σφιχτά άγχαλισμένοι...

καταλαβαίνει